

ДО ХАРАКТЕРИСТИКИ КЛЮЧОВИХ ЗАВДАНЬ СУБ'ЄКТІВ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ДЕРЖАВНО-ПРИВАТНОГО ПАРТНЕРСТВА У СФЕРІ ВИЩОЇ ОСВІТИ

Боднар Сергій Вікторович,
*кандидат юридичних наук,
доцент кафедри правознавства
ПВНЗ Вінницького фінансово-
економічного університету*

У тлумачних словниках української мови термін завдання визначається як: наперед визначений, запланований для виконання обсяг певних робіт, справ; мета, до якої прагнуть, те, що хочуть здійснити; одиниця роботи, визначена користувачем [1, с. 378]. Завдання – це певна проблема або питання, яке належить вирішити (врегулювати, владнати) суб'єкту на шляху до наміченої мети. Управлінське завдання, зазначає К. І. Козлов, являє собою проблему чи питання, що потребує прийняття управлінського рішення і є кількісним або якісним визначенням результату управлінської діяльності, який досягається в межах встановленого терміну. Завдання – нормативно визначена серія робіт або частина роботи, яка має бути виконана заздалегідь встановленим способом у заздалегідь обумовлені строки. Дослідник відмічає, що завдання має бути обґрунтованим відповідними умовами, які впливають на ступінь ефективності досягнення основних цілей управління [2, с. 238]. Також К. І. Козлов звертає увагу на те, що обмежене тлумачення управлінських завдань негативно позначається на здатності організації гнучко реагувати на зміни вимог суспільства. Розширене трактування цих завдань може істотно знизити продуктивність використання ресурсів. Повна відсутність визначеного управлінського завдання в діяльності організації призводить до появи проблем. Управлінське завдання формулюється в передбаченні майбутніх можливостей з метою

© Боднар С. В., 2020

сформувати необхідний для організації стратегічний потенціал (відображає її очікувані або бажані можливості). Управлінське завдання повинно визначати мету або, інакше кажучи, давати прогноз розвитку суспільних потреб, критеріїв їхньої оцінки та соціальної значимості [2, с. 238]. Правильно сформульоване управлінське завдання має відповідати деяким критеріям, а саме: конкретність (достатня зрозумілість завдання з позиції того, як, коли і де зміниться ситуація), обчислюваність (результати виконання завдань повинні піддаватися кількісній оцінці), територіальність (можливість реалізації завдання на певній території), реалістичність (які зміни у суспільстві відбудуться після виконання управлінського завдання), визначеність у часі (можливість виконання завдання за визначений проміжок часу) [2, с. 238].

Отже, завдання суб'єктів забезпечення державно-приватного партнерства у сфері вищої освіти, це чітко визначені проблемні питання, які слід вирішити (врегулювати), певні обсяги і різновиди робіт, які слід виконати на шляху до загальної мети – забезпечення ефективного і дієвого партнерства між представниками публічної влади та приватним сектором, у напрямку підвищення і стабільної підтримки високого рівня якості вищої освіти. Ці завдання конкретизують і розкривають роль та значення суб'єктів у механізмі забезпечення досліджуваного партнерства.

З огляду на вище викладене, вважаємо, що до основних завдань суб'єктів забезпечення державно-приватного партнерства у сфері вищої освіти слід віднести наступні:

1) формування нормативно-правового підґрунтя організації та здійснення державно-приватного партнерства у сфері вищої освіти. Змістом цього завдання є встановлення найбільш доцільних і справедливих юридичних матеріальних і процедурних правил здійснення державно-приватного партнерства у сфері вищої освіти, а також їх періодичне оновлення з метою підтримки їх актуальності та ефективності з урахуванням умов, потреб і викликів сьогодення. Зазначене завдання стосується як найвищих органів держави, так середньої та низової ланки апарату держави, на кожному із цих

рівнів (загальнодержавному, галузевому, регіональному, місцевому) можуть бути прийняті певні нормативно-правові документи, положення яких у тій чи іншій мірі стосуються досліджуваного партнерства. На рівні Законів України визначаються, переважно, найбільш суттєві організаційно-правові питання державно-приватного партнерства, у свою чергу, підзаконні нормативно-правові акти конкретизують і розвивають матеріально-правові норми законів щодо партнерства і деталізують процедурні норми його забезпечення і реалізації.

2) розробка та затвердження концептуальних і стратегічних засад здійснення державно-приватного партнерства. Зміст цього завдання у розрізі досліджуваної проблематики полягає у визначенні: а) основних проблем і викликів, які існують у сфері досліджуваного партнерства; б) загальних цілей і завдань щодо вдосконалення та розвитку державного партнерства у сфері вищої освіти; в) принципів, пріоритетів та основних напрямків розв'язання зазначених проблем, досягнення поставлених цілей і виконання відповідних завдань; г) очікуваних результатів та позитивних наслідків запровадження відповідного курсу державної політики у галузі державно-приватного партнерства.

3) здійснення організаційно-управлінського забезпечення визначення державно-приватного партнерства у сфері вищої освіти. Це завдання має комплексний (складний) характер і передбачає вирішення цілого ряду питань, зокрема таких як: а) визначення плану конкретних дій на певний період щодо реалізації та розвитку досліджуваного партнерства; б) визначення виконавців відповідних завдань і функцій щодо реалізації та розвитку державно-приватного партнерства у сфері вищої освіти; в) обрання пріоритетних напрямків і форм здійснення партнерських взаємовідносин; г) визначення форм, методів, індикаторів оцінювання результатів державно-приватного партнерства у сфері вищої освіти; г) визначення обсягів і джерел ресурсного забезпечення державно-приватного партнерства; в) визначення можливих ризиків і можливих кроків щодо їх зниження.

Таким чином, саме наведені вище завдання найбільш повно та змістовно характеризують діяльність суб'єктів забезпечення державно-приватного партнерства у сфері вищої освіти. Втім, як недолік, слід відзначити той факт, що відповідні завдання не віднайшли свого законодавчого закріплення, що негативним чином впливає на правозастосовну діяльність у відповідній сфері.

Список використаних джерел:

1. Великий тлумачний словник сучасної української мови : 250000 / уклад. та голов. ред. В. Т. Бусел. Київ; Ірпінь: Перун, 2005. VIII, 1728 с.
2. Енциклопедичний словник з державного управління / уклад. : Ю. П. Сурмін, В. Д. Бакуменко, А. М. Михненко та ін. ; за ред. Ю. В. Ковбасюка, В. П. Трощинського, Ю. П. Сурміна. К. : НАДУ, 2010– 820 с.

.